

عنوان مقاله:

تاثیر منابع طبیعی، بر ردپای اکولوژیک در ایران

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی و ششمین کنفرانس ملی صیانت از منابع طبیعی و محیط زیست (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

علی سایه میری - دانشیار گروه اقتصاد، دانشگاه ایلام،

حدیث حاتمی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه اقتصاد، دانشکده عل انسانی، دانشگاه ایلام

میلاذ غلامی - کارشناسی ارشد علوم اقتصادی، دانشگاه ایلام

خلاصه مقاله:

ردپای اکولوژیکی نوعی ابزار حسابداری منابع برای ارزیابی منابع محیط زیستی است. در سال های اخیر، تقاضای انسان از طبیعت بیش از تحمل ظرفیت سیاره شده است و بیشتر کشورها با مشکل کسری اکولوژیکی روبه رو هستند. بنابراین رد پای اکولوژیک نشان دهنده اکوسیستم های آبی و خشکی مورد نیاز انسانهاست. ازسوی دیگر در ازای استفاده از این منابع هر فرد دارای تاثیراتی بر زمین و محیط زیست می باشد. در نتیجه ردپای اکولوژیک ابزاری مناسب جهت مدیریت منابع و محیط زیست است. در این مقاله تاثیر منابع طبیعی، سرمایه گذاری مستقیم خارجی و سرمایه انسانی بر ردپای اکولوژیکی ایران در طی سال های ۱۳۵۹ تا ۱۳۹۸ با استفاده از روش خودبازگشت با وقفه های توزیعی و علیت گرنجری بررسی شد. نتایج حاکی از آن است که منابع طبیعی در بلندمدت تاثیر مثبت و معناداری بر ردپای اکولوژیکی دارد. سرمایه گذاری مستقیم خارجی و سرمایه انسانی نیز در کوتاه مدت و بلندمدت تاثیر مثبتی بر ردپای اکولوژیکی دارد. الگوی تصحیح خطا در این پژوهش ۰/۹۴- است؛ یعنی اگر از یک دوره به دوره دیگر حرکت صورت گیرد، به میزان ۰/۹۴ درصد انحراف متغیر وابسته (ردپای اکولوژیکی) از مسیر بلندمدت توسط متغیرهای مستقل تصحیح می شود. بنابراین تعدیل به سمت بلندمدت با سرعت صورت می گیرد. نتایج علیت گرنجری حاکی از رابطه علیت دو طرفه بین منابع طبیعی و ردپای اکولوژیکی است. اما بین سرمایه گذاری مستقیم خارجی و ردپای اکولوژیکی و نیز بین سرمایه انسانی و ردپای اکولوژیکی رابطه علی وجود ندارد.

کلمات کلیدی:

ردپای اکولوژیک، سرمایه گذاری مستقیم خارجی سرمایه انسانی، منابع طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1549162>

